

kommuner, vi har, og så må jeg sige, at det nærdemokrati, der skulle ligge i det, vist kan ligge på et meget lille sted.

Gør man det ved pludselig at give amterne en helt ny funktion? Eller gør man det ved, at det overordnede ansvar pålægges en minister, som man til stadighed vil kunne stille til ansvar for området? Jeg synes, det kunne være spændende, om man også forholdt sig til det.

Så hører jeg fra det spændende makkerskab, der nu er opstået i dansk politik mellem SF og Venstre – det er i øvrigt spændende at se, om det holder resten af aftenen og ud på natten – at de direktioner, der kommer fra ministeren, godt kan gøres meget mere entydige, så man dermed kan sikre ensartetheden. Så vil jeg spørge: Hvad skal vi så med den politiske del? Jeg kan altså ikke forestille mig, at man vil give politisk indflydelse og kompetence, hvis der ingen mulighed er for at bevæge sig.

Jeg hører nærmest SF og Venstre sige, at det er rigtigt, at det skal hæftes op på amterne, men at der skal udgå nogle klare instruktioner fra ministeren. Men hvor er så det lokale medspil her? Det må jeg sætte et spørgsmålstegn ved.

Hvad er det, vi gerne vil fra regeringens side? Vi vil gerne udnytte ressourcerne bedre og skabe større sammenhæng og troværdighed i bestræbelserne for ordentlige og sunde fødevarer.

Vi tror på, at vi ved at oprette disse centre samler en viden og ekspertise på disse områder, som får ansvar og kompetence til at forfølge fødevarsporet helt fra bordet og helt ud til jorden eller til havet, og dermed får udnyttet de ressourcer, som i dag ikke får mulighed for at spille ordentligt sammen i de lokale levnedsmiddelkontrollenheder og i Fiskeridirektoratet, Plantedirektoratet og Veterinærdirektoratet osv., og ansvarliggjort, at der er sammenhæng i tingene.

Men vi forestiller os ikke 10 centre, hvortil folk så skal køre ud hver eneste morgen; vi forestiller os, at fødevarerne skal kontrolleres dér, hvor fødevarerne er, at fisken skal kontrolleres dér, hvor den bliver bragt i land, og at bageren stadig væk skal kontrolleres dér, hvor han har sin virksomhed, og det er vi parate til at diskutere. Og vi forestiller os heller ikke et system, hvor det er sådan, at ministeren skal sidde i sit lønkammer og være enerådig i forhold til, hvordan kontrollen af vore fødevarer skal foregå.

Vi forestiller os faktisk en meget åben proces, hvor der er gennemsuelighed hele vejen igennem, hvor alle aktører på det her område er samlet – fra forbrugerne over Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, altså lønmodtagerne, til detailhandelen og industrien – og hvor ministeren bliver forpligtet til over for Fødevarerudvalget at komme med en overordnet kontrolstrategi og debattere den med udvalget og lade sig inspirere osv., altså i en fuldstændig åben proces, hvor alle i realiteten kan deltage, også Folketingets partier.

Og så forpligtes ministeren til hvert halve år at se i spejlet og afgive en rapport om, hvordan det er gået med strategien: Var der steder, hvor vi fejlede? Var der steder, hvor vi kunne gøre det anderledes? Var der steder, hvor vi kunne gøre det bedre? Igen i en helt åben proces, og derudover ønsker vi altså at skabe troværdighed her.

Jeg er åben over for, hvilket system det skal være. Det vil jeg meget gerne debattere, også med de mere konstruktive af Folketingets partier. Det synes jeg er rigtigt og vigtigt at gøre.

Og jeg er sikker på, at vi kan få lavet det, som er regeringens helt klare og overordnede mål, nemlig et ordentligt og troværdigt system, som kan tåle at blive kigget i kortene – jeg tror, det var fru Vibeke Peschardt, der brugte udtrykket »en kontrol med kontrollen« – for der skal ingen tvivl være om, at en af hovedhjørnestenene i vores bestræbelser for at få en kontrol her bl.a. er en offentliggørelse af kontrolresultaterne på en ordentlig måde, så alle kender spillereglerne.

Jeg kunne også forestille mig, at Fødevarerministeriet kunne have en ambition om at gå i front, når det gælder regeringens IT-strategi, med hensyn til en offentliggørelse af de postlister fra direktoratet og departementet, som er relevante i forhold til fødevarerkontrol.

Så må jeg sige, så det slet ikke kan misforstås, at jeg synes, at ikke mindst SF og Venstre taler om noget, der, som jeg har hørt det beskrevet indtil nu, i realiteten er en form for demokratisk bluff, for hvis der skal være bare lidt realitet i det, vil det jo betyde, at vi kun går fra at have 32 forskellige udmeldinger – til skade for forbrugerne og for virksomhederne – til måske at have 14 forskellige.

Det kan man selvfølgelig godt sige er en forbedring, men regeringen har faktisk større ambitioner end som så, og det er det, vi vil udmønte i den kommende tid.